

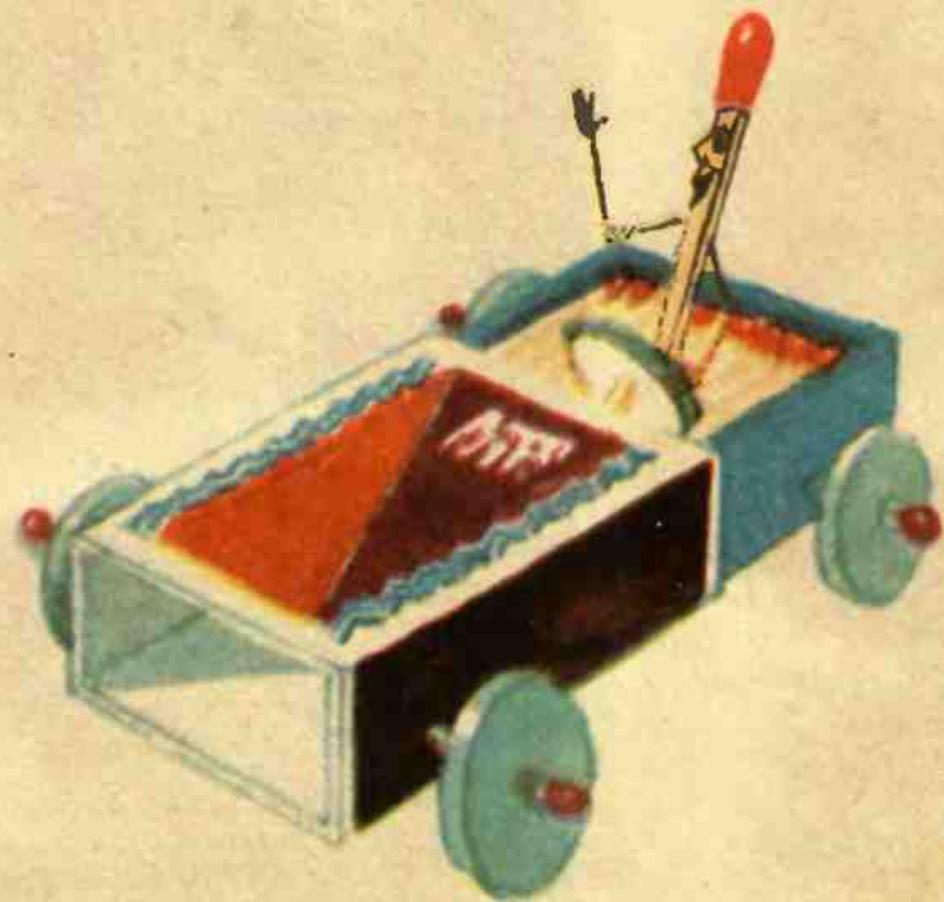
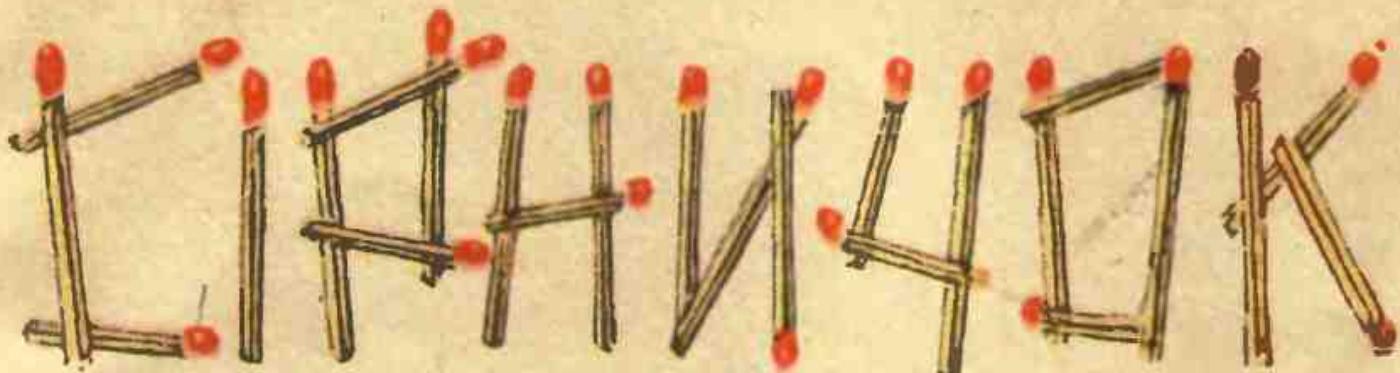
ГРИЦЬКО БОЙКО



**Малюнки  
І. ГРІНБЛАТА та Г. УРУСОВА**



# ГРИЦЬКО БОЙКО



Державне видавництво  
дитячої літератури УРСР  
Київ 1960



огляньте, малята, на цей сірничок:  
Червона голівка, жовтенький бочок.  
На вигляд — звичайний: тонкий і малий.  
Буває він добрий, буває і злий.

Він може зігріти, зварити обід,  
Він плавить метал і розтоплює лід;  
А може і ліс велетенський спалити,  
Майно, і будинок, і все спопелити.

Малята, ви будьте з вогнем обережні  
І вивчіть всі правила противожежні!



Щоб взимку не мерзли малі кошенята,  
Дряпко змайстрував собі пічку для хати.



А Мурочка-киця, дружина Дряпка,  
Для діток своїх принесла молока.  
Поклала у пічку вугілля, дровець,—  
Нехай закипа з молоком казанець!

Біда! Відчинились у пічці дверцята:  
Вогонь на підлозі, в диму вся кімната,  
Уже килимок біля пічки горить...  
Водою вдалося вогонь затушить.



Прибігли сусіди: — Ще доки не пізно,  
Дряпко, поклади тут доріжку залізну.  
І Мурочці слід пам'ятати урок:  
Негайно із кухні забрать килимок!





удово улітку побуть біля річки!  
Ведмідь із сім'єю прийшов до водички.  
Топтайло й синки наживили вудки:  
Ловіться, маленькі й великі линки!

Вже риби спіймали рибалки чимало.  
Стара ведмедиця багаття розклала  
І дума про себе: «Скоріше піду  
І хмизу сухого у лісі знайду»...



Та доки до лісу дійшла ведмедиця,  
Вогонь розгорівся, побіг по травиці.  
Йому на путі вітерець повіва:  
Горить на узліссі присохла трава.  
Уже поблизу і кущі загорілись...

Рибалки-ведмеді в тривозі схопились,  
Вогонь погасили водою, піском,—  
Усі натомились і сіли рядком.

Для них це наука. І ви пам'ятайте:  
Розклали багаття — кругом обкопайте.

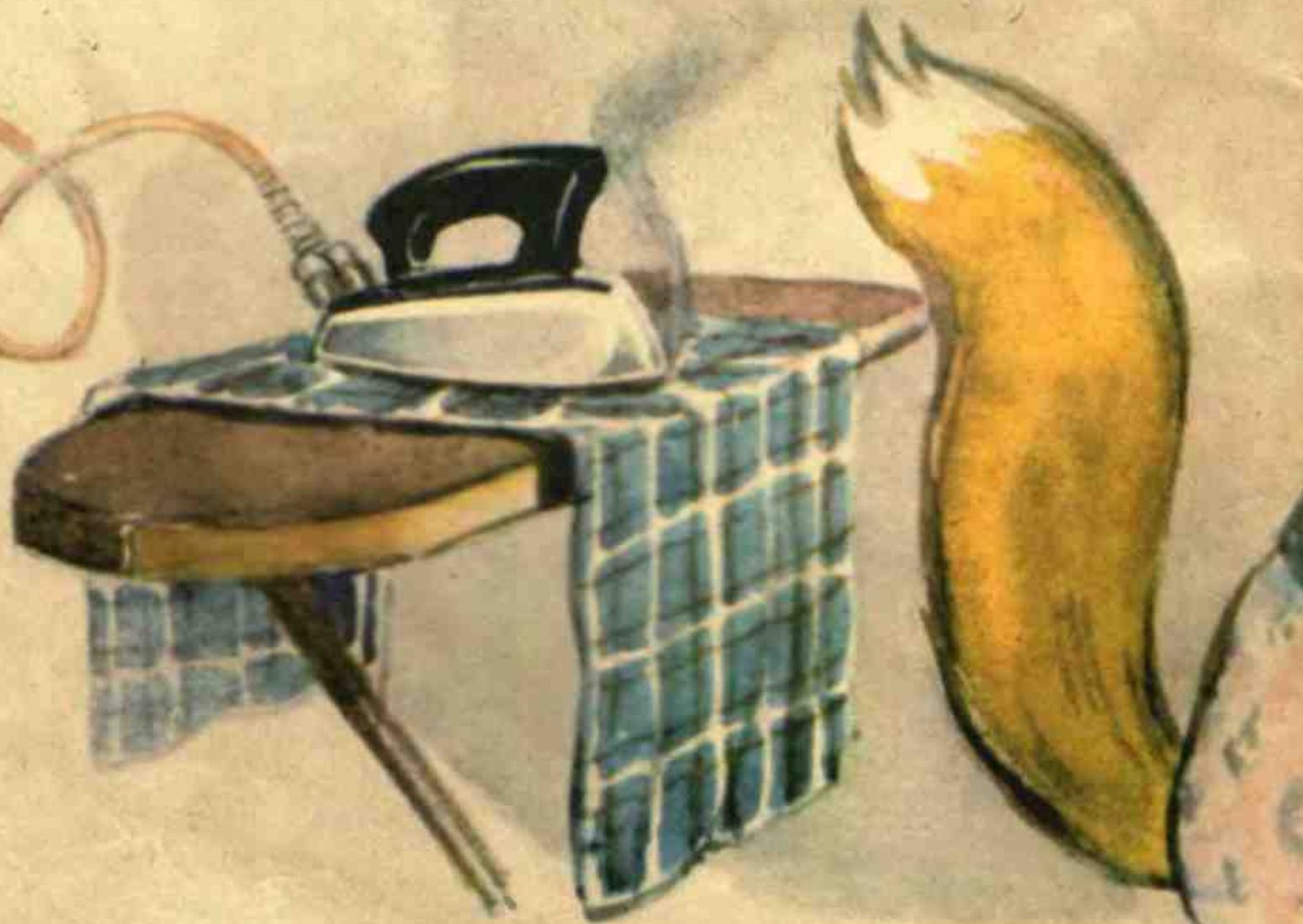




К лагідно сонце сія в високості!  
Лисичка до лева зібралась у гості.  
Вона біля шафи крутилася радо:  
Свої розглядала багаті наряди.

Ось вибрала сукню найкращу для себе:  
— Хороша, та тільки погладити треба...  
Ввімкнула утюг, а як гладити стала,  
Сусідка-сорока якраз завітала.

Про се і про те, бач, сорока тріщить.  
Лисичка все слуха, а сукня — горить.

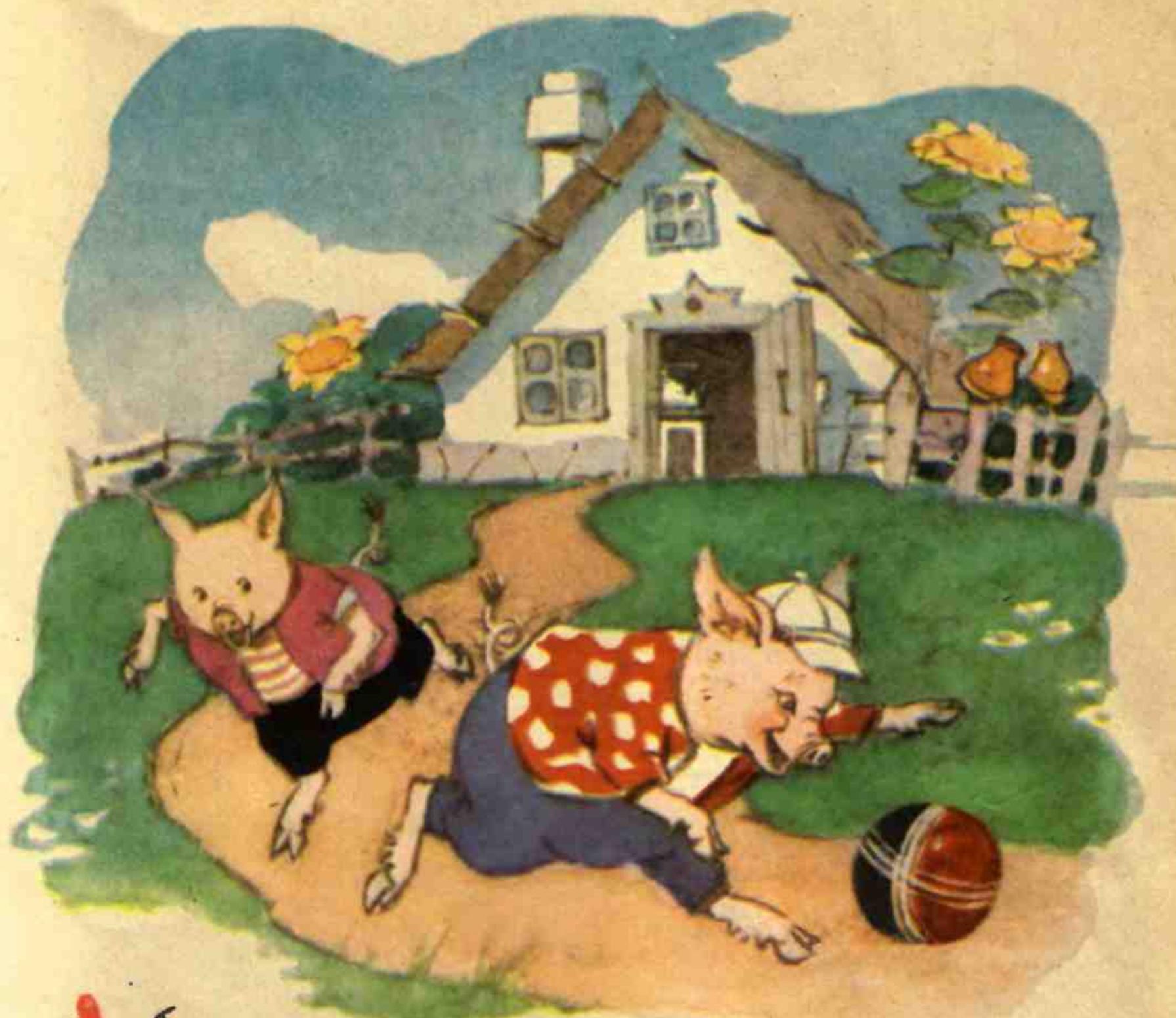




— Ой, що я накоїла! Як мені гірко!  
На сукні новенькій з'явилася дірка...

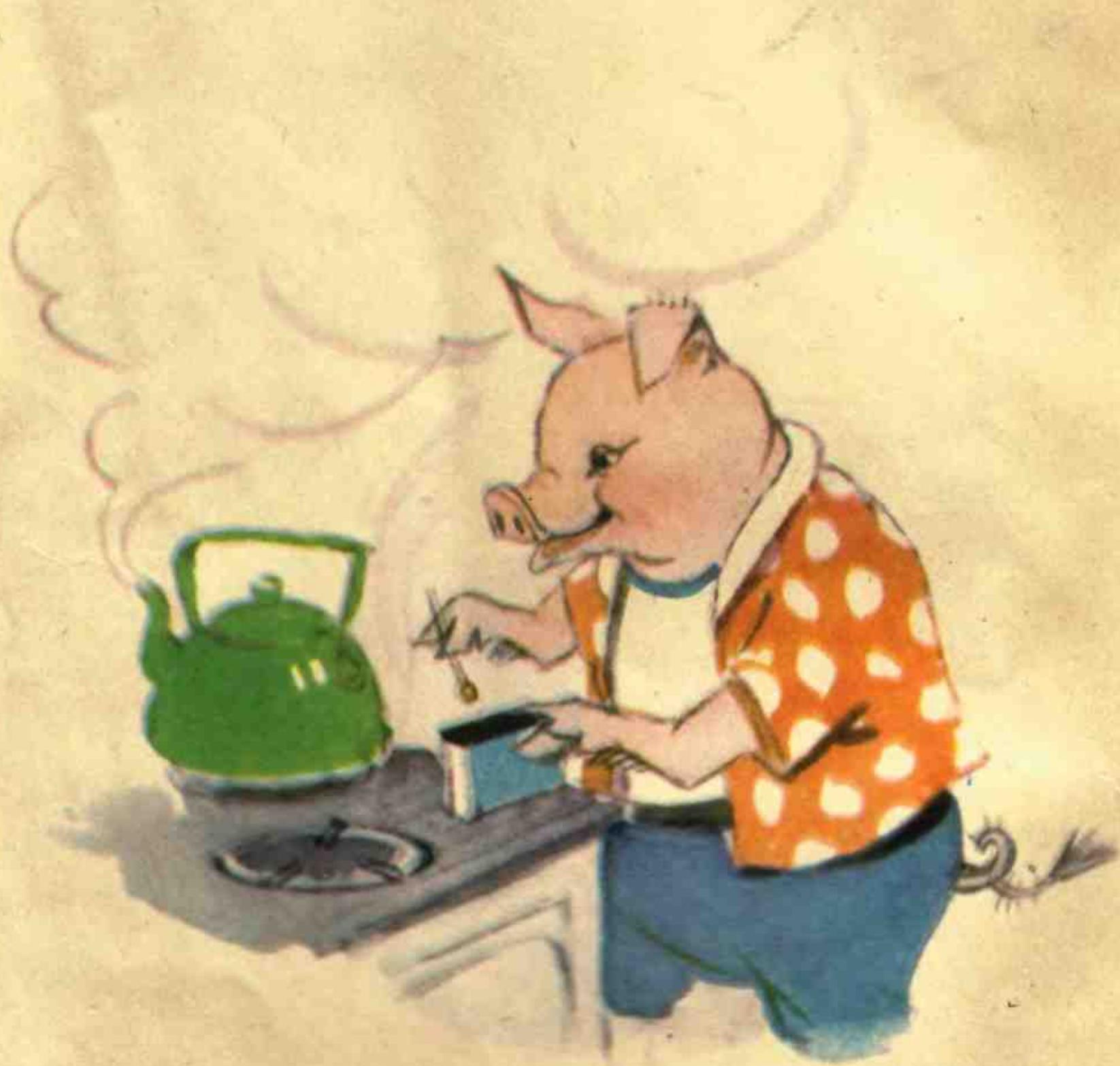
Лисичко-сестричко! Ти друзів стрічай,  
Але при розмовах — утюг вимикай.

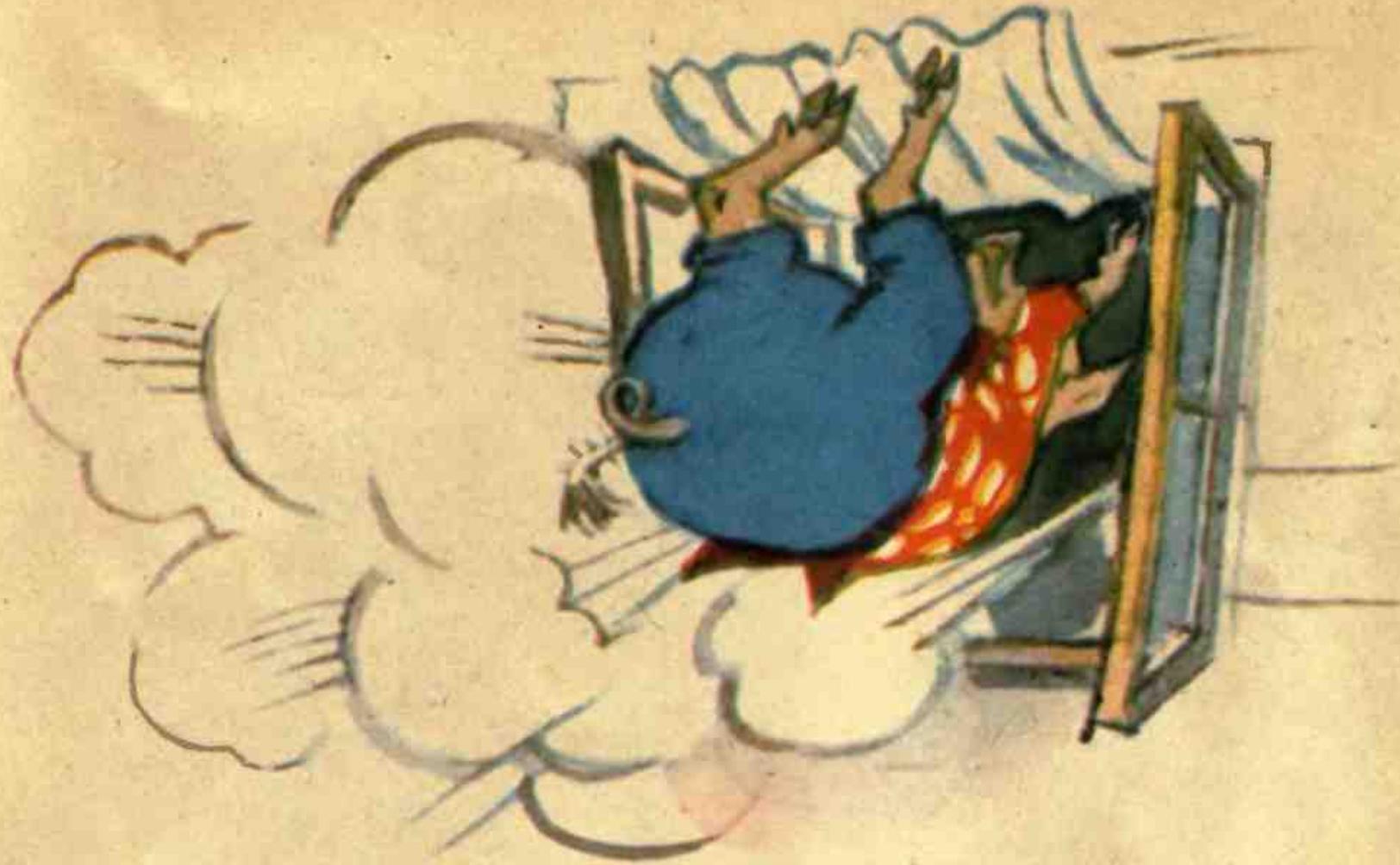




оставивши чайник на газову плитку,  
Вогонь запалили хрячки-однолітки.  
Самі ж веселенькі гайнули гуляти:  
М'яча у дворі узялися ганяти!

Коли наганялись, згадали про чай:  
— Вже, мабуть, готовий! Іди — вимикай!  
А чайник тим часом кипів та кипів,  
Всю плитку забризкав, бурчав і шипів.



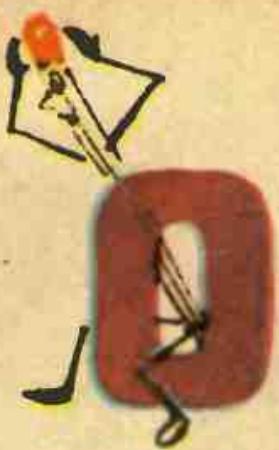


Вогонь загасив він, і в кухні відразу  
Почулось свистіння горючого газу.  
Прийшло поросятко, тернуло сірник:  
Враз — вибух страшений і жалібний крик,—  
Це стала біда: поросятка малого  
В лікарню забрала швидка допомога.

Щоб лиха такого із газом не знати,  
Увімкнену плитку не слід залишати!



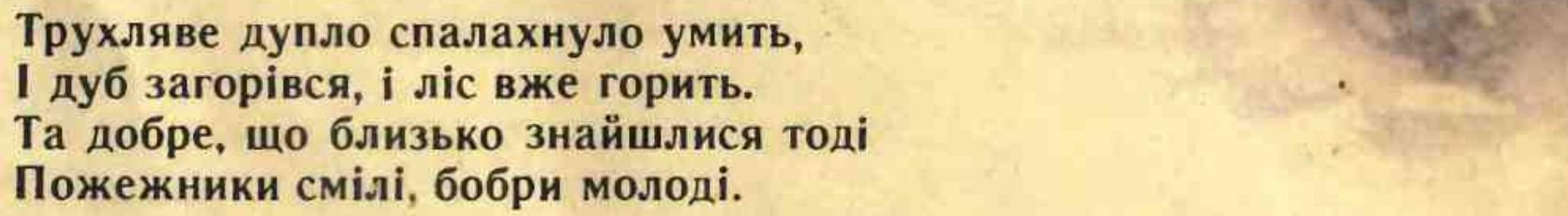




сь білка білчатам горіхи збира.  
В дуплі залишилась лише дітвора.  
Білчата міркують: «Горіхи смачні,  
Коли б ще посмажити їх на вогні!»

Знайшли сірники пустотливі білчата,  
І вогнище стали в дуплі розкладати.





Трухляве дупло спалахнуло умить,  
І дуб загорівся, і ліс вже горить.  
Та добре, що близько знайшлися тоді  
Пожежники смілі, бобри молоді.

Всі дружно вони за роботу взялися,  
Пожежу мерщій погасили у лісі.





Врятовані бідні малі білченята,  
Та в них ні горіхів, ні теплої хати...

А білка навчає своїх малюків,  
Щоб брати не сміли вони сірників.





# Щ

об тепло було восени і зимою,  
Хлівець збудували цапок із козою.  
— Хороша будова! — промовив сусід.—  
Та треба зробити вам громовідвід.  
— Навіщо? Такого не бачив я зроду.  
Прожити я можу без громовідводу!



А літом якраз прокотилась гроза,  
В хлівець поховались цапок і коза.

Та треба ж біді отакій приключиться:  
Влетіла у їхній хлівець блискавиця.  
Вона спопелила усе нанівець:  
Пропали цапок, і коза, і хлівець...

І ви пам'ятайте, що громовідвід  
На кожному дасі всім ставити слід.





о дзеркала мавпа підходить вдесяте:

— Чи сукня в порядку? Пальто не зім'яте? —

Взяла ридикюля і двері замкнула,

А світло тоді погасити забула.

В кіно поспішає вона по дорозі,  
Аж чує: — Пожежа!.. — гукають на розі.  
А мавпа байдужа не знає в ту мить,  
Що то електрична проводка горить  
І полум'я в вікнах зловісно розквітло  
В кімнаті, де мавпа залишила світло.

Пожежна машина по вулиці мчить,  
Вона поспішає вогонь загасить.

Щоб нам на пожежі з плачем не стояти,  
Ми прикладу з мавпи не будемо брати!

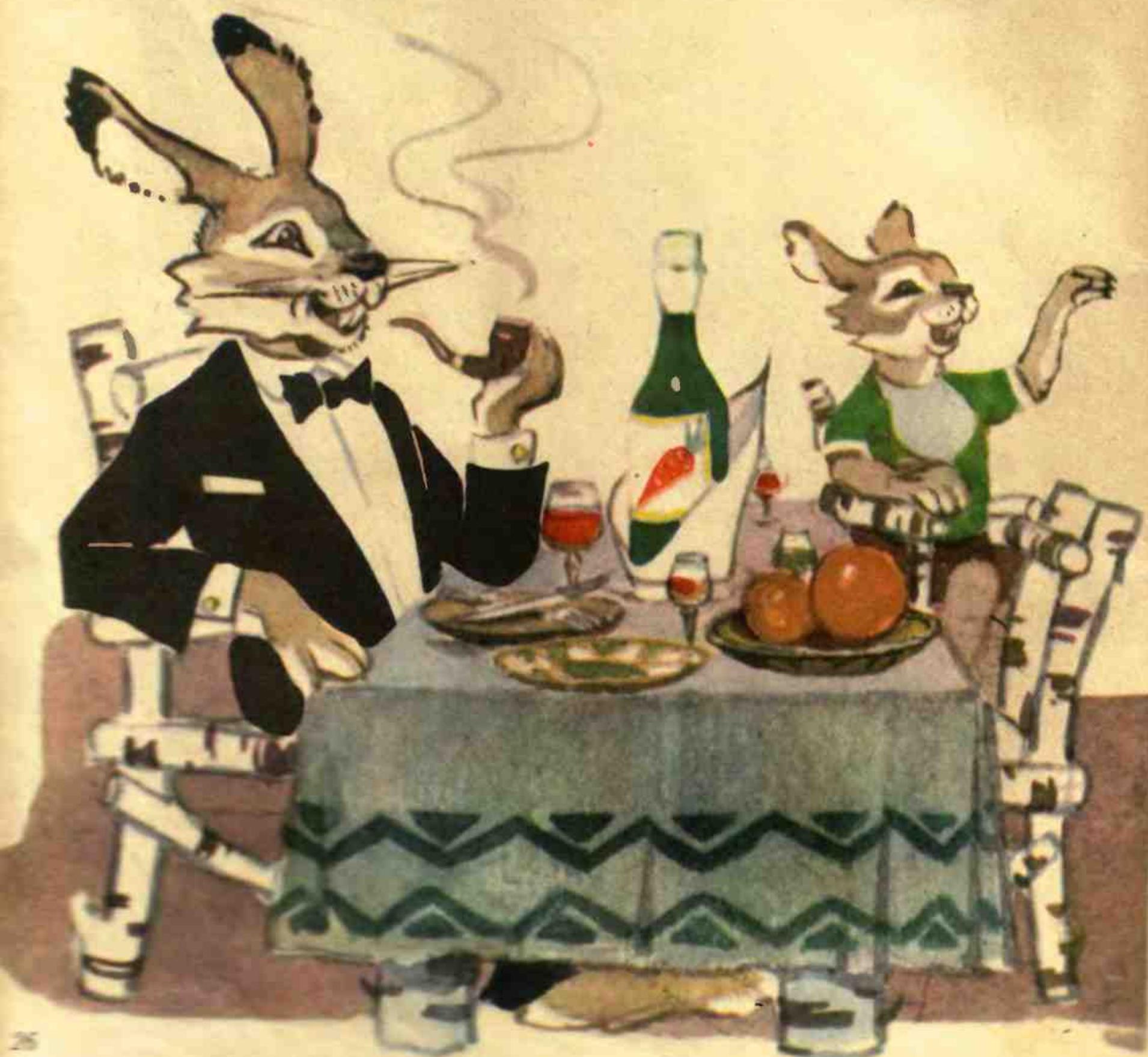




сім весело свято зимове стрічати!  
Ось біля ялинки зібрались зайчата.  
Їм іграшок мама купила' немало,—  
Багато й самі малюки змайстрували.

Ялинка в убрани! Та радісні діти  
Схотіли бенгальські вогні запалити.  
І тільки вогні запалила зайчиха,  
Як скоїлось в хаті небачене лихо:

ГоряТЬ на ялинці прикраси і вата,  
ТріЩать гілочки і вищаТЬ зайченята.







І доки в пожежну зайчиха дзвонила,  
Дотла новорічна ялинка згоріла.

Тож треба усім пам'ятати завжди:  
Призводять бенгальські вогні до біди!



1 крб. 60 коп.

31. I. 1961 р. — 16 коп.



для дітей дошкільного віку

Бойко Григорій Филипович

Ганчечка

Стихи

(На українському мові)

Рисунки В. П. Лисич

Дизайн релакшионний В. М. Чечетов

Технічний редактор К. О. Солоп

Коректор В. Л. Нікодимко

Задруковано в ТДУ № 29 у Типографії зо Друку № XI 1960 р. Формат  
10х15, Філ. друк. арк. 1,55 Хмара, зруч. арк. 2,05. Обл. вид. арк. 2,3. Тираж  
200 000. Зам. № 105 Тип. 1 крб. 60 коп. 31 січня 1961 р. — 16 коп.

Дитячий Університетський видавничий центр

Друкарство Української Радянської Соціалістичної Республіки УРСР  
Львів. Україна. 41